

Návrat na rodné ostrovy odkryje temné tajemství.

NEKLIDNÉ POBŘEŽÍ

KRIMI THRILLER Z FAERSKÝCH OSTROVŮ

CHRIS OULD

NEKLIDNÉ POBŘEŽÍ

NEKLIDNÉ POBŘEŽÍ

CHRIS OULD

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Český překlad románu *The Blood Strand*, poprvé publikovaného v roce 2016, vznikl ve spolupráci s Titan Publishing Group Ltd.

Copyright © Chris Ould, 2016

Translation © Alžběta Lexová, 2020

Cover © Jan Matoška, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-222-6 (pdf)

*Pro Nathaniela,
toho nejlepšního kluka*

Faerské ostrovy

0 5 10 15 20 km

Faerská výslovnost

Faerština je příbuzná se starou norštinou a islandštinou a na celém světě jí mluví méně než osmdesát tisíc lidí. Z gramatického hlediska je velice složitá a mnoho slov se vyslovuje jinak, než by se mohlo na první pohled zdát. Obecně lze říci, že *ø* vyslovujeme jako německé *ö* a *Ð* nebo *ð* je obvykle neznělé, takže Fríða se vyslovuje jako „Frí-a“. Jednoduché *v* se vyslovuje spíše jako anglické *w*, a *j* naopak jako běžné české *j*. Jméno Hjalti se vyslovuje „Jalti“. *Harra* ve faerštině znamená „pán“ a *frú* „paní“.

PROLOG

Annika Mortensenová se vytratila, ještě než stačil Heri Kalsø zaplatit kávu, a nyní se venku opírala o hlídkový vůz a kouřila. Mezi jednotlivými šluky popíjela čaj a okatě Herimu nastavovala záda. Evidentně o jeho společnost nestála.

Heri Kalsø ji sledoval přes výlohu benzínky a rozhodl se zůstat uvnitř. Bylo krátce po sedmé ráno. Za půl hodiny vyrazí zpět do Tórshavnu – samozřejmě v tichosti – a jejich směna bude díkybohu u konce. Strávit téměř osm hodin v mrazáku není žádná legrace.

Začal si ledabyly prohlížet pohlednice na stojanu u dveří, protože nic lepšího na práci neměl. Přejížděl očima po všudypřítomných papuchalcích, ovcích a křiklavě zbarvených domcích na pozadí hornaté krajiny a říkal si, že by jednu pohlednici mohl koupit a něco na ni Annice napsat. Vnímala by to jako romantické a kající gesto? Ve svém současném rozpoložení nejspíš ne. A beztak nevěděl, co by jí měl psát.

Heri popravdě stále nechápal, proč kolem toho Annika nadělala tolik povyku. Byla to přece jen jedna fotka. Annice to na ní slušelo a Heri ji neukázal všem na stanici, jen Arnemu. Ačkoli takhle s odstupem se i to zdálo jako špatný nápad. Nicméně týden by jí na vychladnutí stačit mohl, ne?

Anniku Mortensenovou venku netrápil ani silný, vlhký vítr, ani to, že se Heri cítí ukřivděně. Dobře mu tak. Sice by si vystačila i s tím, že Heriho na chodbách stanice okázale ignorovala, ale společná

noční směna z neděle na pondělí byla ještě lepší, protože mu díky tomu mohla jasně sdělit, co si o něm myslí. Dá tomu ještě pár dní a pak se možná – možná – nechá udobřit.

„Vůz šest, slyšíte mě?“

Z vysílačky se ozval Tinin hlas. Annika odpověděla dřív, než stačil Heri zareagovat. „Ano, Tino, jsme tu.“

„Mohli byste zajet do Tjørnuvíku – k odpočívadlu u radiového vysílače na mysu? Jacob Nybo se nám ozval na tísňovou linku a nahlásil opuštěné auto, ve kterém je prý muž v bezvědomí. Sanitka už je na cestě, ale jede z Leirvíku, takže jste blíž.“

„Došlo tam ke zločinu?“

„Zatím nepotvrzeno.“

Annika vyfoukla poslední obláček kouře a pak típla cigaretu. „Dobře, zkusíme se tam dostat co nejdřív,“ slíbila Tině a zahodila kelímek do koše. „Vyrážíme.“

Heri právě vyšel ze dveří benzínky. „Mám řídit?“ zavolal na Anniku cestou k autu. „Nechceš si odpočinout?“

Annika beze slova zavrtěla hlavou.

Heri si frustrovaně povzdechl. „*For helviti*, Anniko...“

Ale to už Annika Mortensenová vklouzla za volant a diskuse byla u konce.

Za necelých deset minut dorazili k odpočívadlu na východním výběžku zálivu u Tjørnuvíku. Nacházeli se docela vysoko, útes čněl do výšky dobrých čtyřiceti metrů nad mořem a rezivělá toyota zaparkovaná na štěrku se zlehka pohupovala v nárazech větru.

Annika zastavila za toyotou. Zdálo se jí, že je auto prázdné, ale jakmile s Herim vystoupili, zahlédli asi o dvacet metrů dál muže, který na ně volal od otevřených dvířek tmavomodrého BMW řady 5 zaparkovaného o kus dál ve svahu, pod úrovní silnice.

Mužova slova se ztrácela ve větru, ale jeho gesta byla dostatečně výstižná. Annika s Herim zamířili za ním.

Jako první Annika uviděla roztráštěné okýnko u řidiče. Sklo bylo vysypané na šterku, ale nezdálo se, že by tu došlo ke srážce nebo nehodě. Vzápětí uviděla i bělovlasého muže zhrouceného na volantu. Nejevil známky života.

„*Harra* Nybo? Jsme strážníci Mortensenová a Kalsø. Tohle je oběť?“

„*Ja*,“ přikývl Nybo důrazně. „Nevím, co s ním je. Nemůžu ho probudit.“

Nybo byl čerstvý šedesátník v montérkách a vlněné čapce a teď, když mohl celou záležitost přenechat policii, si viditelně oddechl a ustoupil od auta.

„Podívám se na něj,“ nabídl se Heri, který s sebou přinesl z jejich vozu lékárničku. Annika nic nenamítala, uhnula mu z cesty a připojila se k Jacobu Nybovi.

„Můžete mi popsat, jak jste ho našel?“ zeptala se. „Kdy přesně?“

„Asi před dvaceti minutama, dýl to nebude,“ zamyslel se Nybo. „Projížděl jsem kolem a přišlo mi zvláštní, že by tu někdo parkoval, a tak jsem zastavil. Říkal jsem si, že možná píchnul nebo má poruchu, a pak jsem ho uviděl. Myslel jsem, že spí, ale když jsem zabušil na okýnko, nereagoval. Vzal jsem za kliku, ale byl zamčený.“

„A tak jste rozbil okýnko?“

Nybo neochotně přikývl. „Nevěděl jsem, co dělat, a bál jsem se, že je mrtvej nebo tak.“

Neznámému muži Heri podle povislých tváří a bílého strniště odhadoval něco přes sedmdesát. Na krku mu nahmatal slabý pulz a všiml si, že se mužova ramena pod semišovým sakem s každým pomalým mělkým nádechem mírně nadzvedávají. Na levém spánku měl neznámý bouli a šrám, ale nevypadalo to vážně.

Heri vzal muže za rameno a zatrásl s ním, tentokrát o něco silněji, ale pořád opatrně, pro případ, že by měl skryté zranění. „Haló? Slyšíte mě? Jsem policista.“

Nic.

To už k němu došla Annika. Zkontrolovala okolí auta a pak se předklonila, aby mohla nahlédnout dovnitř.

„Má nějaká zranění?“ zeptala se Heriho a zběžně zalétla pohledem k mužově hrudi, než její pozornost zaujala naleštěná ořechová pažba brokovnice. Zbraň byla opřená o sedadlo spolujezdce a hlavně mířily k zemi.

„Kromě té boule na hlavě se zdá být v pohodě,“ opověděl Heri. „Proč?“

Annika Mortensenová se vrátila ke dvířkám řidiče. „Protože tu je krev,“ řekla.

„Určitě?“

Annika Heriho zpražila pohledem a pak sáhla po vysílačce. „Centrálo, tady vůz šest. Můžete nám k Tjørnuvíku poslat někoho z kriminálky?“

Za Haldarsvíkem začínala silnice stoupat a před detektivem Hjaltem Hentzem se rozevřel výhled na rozbouřeně vody průlivu Sundini. Vítr byl tady nahoře prudší a trhal mraky, z nichž na vzdálenou krajinu v okolí vesnice Eiði dopadaly paprsky slunečního svitu a tam, kde se dotkly mořské hladiny, získávala voda tmavě tyrkysový odstín.

Hentze nebyl uhlazený typ, alespoň ne na pohled. Měl na sobě bundu a pod ní tlustý tradiční svetr, džíny a pevné boty. Krátce zastřižené vlasy mu na temeni už trochu řídly a volant svíraly hrubé dlaně s krátkými prsty. Vyzařovala z něj apatie a flegmatická povaha, takže působil jako někdo, kdo by se cítil nejlépe na lodi nebo na poli. Rozhodně nevypadal jako muž, který si potrpí na titěrnou policejní práci.

Hentze byl však u policie už jedenadvacet let a v mnoha ohledech mu skutečnost, že na to nevypadá, poskytovala výhodu. Lidé

s policisty nemluvili rádi, ale když už nebylo zbytlí, dávali přednost rozhovoru s někým, jako byl Hentze. Nepřipadal jim odlišný a měli pocit, že porozumí jejich problémům a bude s nimi jednat s klidem a otevřeností, což Hjalti Hentze – vesměs – i dělal.

Spatřil před sebou radiový vysílač a přibrzdil. Vzápětí pod koly volva zakřupal štěrk a Hentze zastavil za hlídkovým vozem, v němž zahlédl Anniku Mortensenovou. Annika se ohlédlá a zamávala Hentzemu na pozdrav. Potom něco nahlásila do vysílačky.

Hentze otevřel proti větru dvířka a vystoupil. Vítr se s nepříjemným kvílením proháněl lanovím a spárami vysílače, otřásal solárními panely a pleskal Hentzeho bundou.

Annika Mortensenová se k Hentzemu připojila a další poryv větru jí shrnul plavé vlasy z tváře. Navzdory naducané policejní bundě a masivnímu opasku se pohybovala s lehkostí, a dokonce jakousi ladností.

„Čau, Hjalti,“ zahulákala na Hentzeho přes svist větru.

„Nazdar,“ odpověděl Hentze. „Jak to, že jsi tu sama?“

Annika se zašklebila. „Řekla jsem Herimu, aby jel sanitkou s oběťmi. Nechtěla jsem tu s ním trčet a dívat se na ten jeho kyselý ksicht.“

Hentze se uchechtl. „Pořád jste na nože?“

„Jo. Protože je to pořád debil,“ odpověděla Annika rozhodně a vytáhla si zbloudilý pramínek vlasů z úst.

„Nezměníš ho.“

„Kdo říká, že chci?“

Hentze se znovu zasmál a pak se rozhlédl. „Tak co tady máme?“

„Tohle,“ odpověděla Annika a ukázala na BMW. „Víš, komu patří, ne?“ zeptala se.

Hentze přikývl. „Signaru Ravnsfjallovi. Proto na nás Ári tak tlačí.“

Inspektor Ári Niclasen byl slušný chlap, ačkoli se neřadil k těm nejstatečnějším. Starý Ravnsfjall měl na ostrovech jistě postavení, což

Niclasen neopomněl Hentzemu zdůraznit spolu s tím, jak nezbytné je postupovat správně. Museli být dostatečně diskrétní pro případ, že by se z toho vyklubal ostudný skandál, ale současně museli dát najevo odpovídající úroveň zájmu, pro případ, že by to bylo úplně jinak.

Annika s Hentzem vykročili k BMW a Annika mu cestou vylíčila, jak Jacob Nybo auto a jeho majitele našel a proč kamenem rozbil okýnko. Potom se odmlčela, aby si mohl Hentze v klidu prohlédnout vysypané sklo na šterku před nimi.

„A to BMW bylo zamčené?“ zeptal se. „Zkusil vůbec vzít za kliku, než okno rozbil?“

„Tvrdí, že ano.“

„Dobře,“ přikývl Hentze. „A ta krev?“

„Tady,“ řekl Annika a ukázala na rudohnědé cákance pokrývající horní část dveří. Hentze si přidřep a zadíval se na zaschlou krev zblízka. Po chvíli mžourání si vzpomněl na své nové brýle a zašátral po nich v kapse bundy. Nasadil si je na nos a znovu si dvířka prohlédl.

Největší kapky se nacházely nahoře, ale žádná z nich nebyla větší než jedna dánská koruna. Níže se nacházely menší stříkance, které směřovaly dolů a dozadu. Hentze si byl celkem jistý, že se jedná o krev, ačkoli samozřejmě nemusela být lidská.

Znovu přešel pohledem celé auto. „Kdo oběť identifikoval jako Signara Ravnsfjalla?“ zeptal se.

„Před příjezdem sanitky jsem mu prohledala kapsy a našla tam peněženku,“ vysvětlila Annika. „A ověřila jsem si poznávачku toho auta. Je jeho.“

„Byl zraněný?“

„Měl šrám na hlavě a odřené koleno, které bylo vidět přes roztržené kalhoty. Nic, co by mohlo způsobit ty stříkance na dveřích. Podle záchranářů se tu nejspíš procházel, spadl, a když se vrátil do auta, dostal infarkt nebo mrtvici. Mohl tu takhle být celou noc.“

„Přežije to?“

Annika pokrčila rameny. „Vypadalo to s ním dost bledě.“

Hentze zadumaně pokýval hlavou a potom vytáhl z kapsy latexové rukavice, navlékl si je a začal prozkoumávat vnitřek auta.

Záchranáři a Jacob Nybo samozřejmě vůz už do značné míry kontaminovali, ale Hentze se přesto chtěl pokusit zachovat co nejvíce důkazů, než zjistí, o co tady jde.

Otevřel dvířka u řidiče a nakoukl dovnitř. Signar Ravnsfjall si oči vidně potrpěl na pořádek, třebaže krémové kožené řidičovo sedadlo bylo nyní zamazané močí a výkaly a na koberečku pod volantem se třpytily skleněné střepy.

Hentze se natáhl k zapalování a zkontroloval polohu klíče. Motor byl vypnutý. Hentze klíčem pootočil do první pozice a palubní deska se rozsvítila. Blikala na něj kontrolka nádrže, a když se podíval na příslušný budík, zjistil, že autu došel benzín.

„Byl motor zapnutý, nebo vypnutý, když jste přijeli?“

„Zapnutý. Heri ho z bezpečnostních důvodů vypnul, ale nádrž je úplně prázdná. Motor nejspíš běžel celou noc a spálil všechnen benzín.“

„Nebo tady zastavil právě proto, že mu došel benzín,“ podotkl Hentze, ačkoli se sám klonil k Anničině verzi.

Hentze vylezl ven, přešel na druhou stranu k sedadlu spolujezdce a podíval se do přihrádky v palubní desce. Mentolky, balíček kapesníků. Potom otevřel zadní dvířka a prohlédl si brokovnici, která ležela – zlomená a otevřená – na sedadle. Nábojnice byly stále na svém místě, a když je prozkoumal víc zblízka, všiml si, že v mosazném kování jedné z nich je viditelný důlek od zápalníku, zatímco druhá je zcela netknutá.

„Neříkala jsi, že byla brokovnice vepředu?“ zeptal se Anniky.

„Jo, opřená o sedadlo spolujezdce. Zajistila jsem ji a přesunula dozadu,“ vysvětlila. „Měla jsem rukavice.“

„Dobře. Zabalíme ji pro techniky. Podíval se někdo do kufru?“

„Pokud vím, tak ne.“

Hentze přešel k zadku auta, chvíli šátral prsty po tlačítku na otevírání a pak nahlédl dovnitř. Na koberečku nebylo jediné smítko, stejně jako ve zbytku auta. Ležel na něm jen laciný kufřík z umělé kůže s plastovým uchem. Hentze si ho přitáhl k sobě a otevřel západky. Nadzvedl víko a spatřil několik úhledných balíčků tisíci-korunových bankovek zajištěných proužky papíru. Bylo jich tam nejméně dvacet.

Annika Mortensenová tiše hvízdl. „Zatraceně,“ zamumlala. „Věděl jsem, že jsou Ravnsfjallovi v balíku, ale jezdit s tolika penězi v autě... Možná je tu i víc než milion.“

Hjalti Hentze došel ke stejnému závěru. Ještě chvíli si obsah kufříku prohlížel, pak zaklapl víko a zacvakl západky. V duchu si vybavil Áriho Niclasena, který ho nabádal, aby postupoval co nejopatrněji.

„Budeme potřebovat pytle na důkazní materiál,“ řekl. „A měli bychom to auto odtáhnout, aby se na ně mohli podívat technici.“

„Takže podle tebe tady došlo ke zločinu?“

„Co myslíš ty?“

Annika Mortensenová si vůz chvíli zadumaně prohlížela. „Ne-vím. Ale ať už se tady stalo cokoli, rozhodně to smrdí.“

Hentze přikývl. „Souhlasím. A proto budeme raději postupovat podle předpisů.“

ČÁST PRVNÍ

Úterý / týsdagur

Při přistání na letišti na Vágaru jsem toho moc neviděl. Výhled mi kazila nízká oblačnost, a navíc jsem seděl u křídla. Jakmile letadlo dosedlo na zem, zvedl jsem se a spolu s ostatními se došoural uličkou k východu. V úhledné řadě jsme sestoupali po kovových schůdcích a zamířili k terminálu. Nebyl důvod ke spěchu.

Většina cestujících vypadala na Faerany nebo Dány a měla na sobě slušné oblečení – jako by se chystali do kostela nebo jako by cestování letadlem bylo nějak sváteční. Já se tolik nesnažil a říkal jsem si, jestli mě to odlišuje už na první pohled, nebo jestli stačí vrstvy jinakosti, které jsem nasbíral během více než třiceti let v zahraničí.

V pubertě jsem se do těch vrstev snažil zahalit co nejvíc, chtěl jsem získat novou kůži a zamaskovat veškerou odlišnost. Ale zašel jsem ještě dál – mnohem hlouběji.

Podle Ketty – mojí tety – jsem během prvních tří měsíců, které jsem u nich strávil, neutrousil ani slovo. Bylo mi teprve pět, a když jsem konečně promluvil, držel jsem se výhradně angličtiny. Faerštinu a dánštinu jsem naprosto ignoroval.

Důsledek traumatu – alespoň tak to Ketty a Peterovi tvrdil dětský psycholog. Já si na to nevzpomínám, ale osobně jsem to

vždycky vnímal mnohem jednodušeji. Už v pěti letech jsem věděl, že se na ostrovy nikdy nevrátím, tak proč lpět na jazyku? Proč bych měl dobrovolně vyčnívat z kolektivu kvůli jménu, které nikdo neumí správně vyslovit? Jen Ketty mě zarputile oslovovala „Jane“, a kdo v Anglii by se obtěžoval dávat přízvuk na poslední slabiku – Reyná?

Jan Reyna bylo prostší. A tak jsem se jím stal.

Den před odletem na ostrovy jsem se stavil u nich doma. Ketty právě telefonovala. Mluvila faersky a jen ke mně na vteřinku zalétla pohledem, než se odvrátila a začala si cosi zapisovat do bloku.

Petera jsem našel v kuchyni. Potřásli jsme si rukama, objali se a odtáhli. Jako vždycky.

I v osmašedesáti byl Peter Sherland plný života. Měl černou bradku prokvetlou stříbrem, pravidelně poslouchal Radio 4 a luštil křížovky v *Daily Telegraphu*, třikrát týdně chodil plavat a první známky parkinsona se zatím projevovaly jen nepatrným třasem levé ruky.

„Rád tě vidím,“ řekl. „Ketty se snaží zjistit víc – od personálu nemocnice v Tórshavnu,“ dodal nadbytečně.

Přikývl jsem, abych mu dal najevo, že jsem ho sice slyšel, ale víc to rozebírat nechci. Peter to pochopil.

„Kafe?“ zeptal se.

„Jo, díky.“

Otočil se ke kávovaru. Takhle se Peter vypořádával s každým problémem, nehledě na závažnost. Přistupoval k němu obezřetně a nikdy nedělal předčasné závěry – na rozdíl od Ketty, která byla vždycky se vším hned hotová. Plácla to první, co jí přišlo na mysl, a jen zřídka pak názor změnila.

Věděl jsem, že v sobě mám směs obou jejich přístupů, ale mnohem víc jsem si vážil toho Peterova a taky jsem se ho snažil upřednostňovat, i ve chvílích, kdy jsem se choval přesně jako Ketty. Možná

jsem se tím Peterovi snažil dát najevo, jak moc si vážím toho, co pro mě udělal. Dal mi domov, adoptoval mě a vypořádal se i se všemi problémy, které následovaly. Stále jsem nevěděl, co všechno musel obětovat, když mu do života spadl traumatizovaný kluk. Nikdy jsem se neodvážil zeptat. Jen jsem se pokoušel být co nejslušnější.

„Nedělali ti v práci problémy?“ zeptal se Peter a postupně, jedno po druhém – to kvůli třasu v ruce –, postavil na stůl dvě espressa.

„Ne, zvládnou to i beze mě,“ odpověděl jsem a na okamžik té lži zalitoval.

Peter pokýval hlavou a posadil se. „Můžeš k tomu něco říct?“ Právník tělem i duší.

Pokrčil jsem ramený. „Moc ne. Došlo k zatčení, ale na obvinění toho ještě nemáme dost.“

Peter si lokl kávy.

„Poslyš –,“ spustil jiným tónem, ale než stačil větu dokončit, objevila se ve dveřích kuchyně Ketty.

Přistoupil jsem k ní a políbil ji na tvář. Byla to stále krásná žena – vysoké lící kosti, plavé, postupně sestříhané vlasy prokvetlé šedivými pramínky a rozesmáté modré oči, které byly nyní nezvykle vážné. Polibek opětovala a pak se odtáhla.

„Musíš jet, Jane,“ řekla bez obalu.

Napadlo mě, jestli se to, že právě telefonovala faersky, odrazilo na hutnějším přízvuku, nebo se mi to jen zdá.

„Co říkali?“

Vrátil jsem se ke své židli – jako bych se tím mohl vzdálit od odpovědi.

„Je to s ním vážné. Měl rozsáhlou mrtvici.“

„Zemře?“

„To nevědí.“ Ketty zavrtěla hlavou. „Ale když jsem se zmínila, že zavolám jeho synovi, řekli, že by podle nich měli příbuzní přijet co nejdřív.“

Používají všechny nemocnice stejný slovník eufemismů? zadumal jsem.

„Nemůžu s tím nic dělat,“ namítl jsem.

„O to nejde.“ Na vteřinku zněl její hlas podrážděně, jako bych ze sebe naschvál dělal blbce. „Nejet tam...“

Neposadila se a já věděl, že se ani neposadí. Taková byla. Stála si za svým, dokud jsem nepovolil nebo neodešel. Žádné kompromisy.

„Nemůžu se jen tak sebrat a odjet,“ bránil jsem se. Další lež.

„Chceš mi tvrdit, že tě v práci neuvolní, abys mohl navštívit umírajícího otce?“ Teď předstírala nedůvtipnost pro změnu ona.

„Ketty –“ Zavrtěl jsem hlavou. „Nemůžeš mě k tomu přinutit,“ řekl jsem. „Proč bych tam jezdil? Kdyby už byl mrtvý, ani bych nad tím neuvažoval.“

Pravda. Proč bych se na ostrovy vracel? Jen abych postál na hřbitově?

Jenže Signar Ravnsfjall ještě nezemřel. Byl v kómatu. Kdesi na půl cesty, podobně jako otázky, které se mi vždycky honily hlavou, ale které jsem ještě nepoložil ani na ně nezískal odpověď. Ono „ještě“ působilo dojmem, jako by na to stále bylo dost času, ačkoli už nejspíš bylo pozdě. Tak proč bych tam jezdil? Abych stál u jeho postele?

„Kdyby byl Signar mrtvý, už by se nedalo nic dělat,“ prohlásila Ketty. „To by bylo něco jiného. Teď máš možnost volby.“

„S tím dokážu žít.“

„Fajn. Protože budeš muset.“ Rozhodně zakývala hlavou.

„Ketty...“ ozval se Peter s téměř nepostřehnutelnou výčitkou v hlase.

Ketty ale neustoupila. „Když tam nepojedeš, nikdy se to nedozvíš.“

„Nepotřebuju to vědět.“

„Ale ano, potřebuješ. Nevidíš to – možná to nechceš vidět –, jenže já ano.“

Zhluboka jsem se nadechl. Ve výslechové místnosti jsem obvykle dokázal přesně vycítit ten okamžik, kdy se podezřelý na druhé straně stolu přiblížil bodu zlomu. Nastala odmlka – balancování na hraně –, a pokud jeho následující slova nebyla „bez komentáře“, pak bylo jasné, že pravda vyjde najevo. Nehledě na to, jak pomalu se z něj drala ven. Rozhodnutí už padlo.

Mojí obdobou „bez komentáře“ nyní bylo vstát a odejít.

„Už jsem to zkoušel,“ ohradil jsem se.

Ketty zavrtěla hlavou. „Bylo ti sedmnáct,“ namítna. „Zkus to znovu.“

Pás se zavazadly se dal do pohybu a zanedlouho se na něm objevila moje taška. Pronesl jsem ji přes neexistující pasovou a celní kontrolu, prošel jsem vstupní halou a vynořil se z nízké budovy terminálu. Lidé už se rozcházeli k autům a autobusům, ale já se na chvíli zastavil pod venkovní stříškou, abych se trochu aklimatizoval.

Člověk tu měl pocit, jako by se ocitl vysoko v horách. Nízká, šedivá oblačnost se sem tam protrhla a na mokrém asfaltu parkoviště se zatřpytily sluneční paprsky. Vzduch byl svěží, dokonce chladný v porovnání s nezvykle teplým zářím, které zažívala Anglie, a silný vítr proháněl po obloze mraky převalující se přes zaoblené vrcholky kopců a údolí. Okolní krajina byla hnědozelená a holá, beze stromů, a na několika místech se rýsovaly černé kusy skal připomínající dlouho pohřbené kosti hor, jež postupně odhaluje eroze. Ten pocit jsem dobře znal.

Druhé taxi v řadě – minivan – bylo volné a já si sedl dozadu, přímo za řidiče, abych mu dal najevo, že si nechci povídat. Namísto toho jsem chvíli hleděl do mobilu, a jakmile jsme opustili letiště, začal jsem sledovat ubíhající krajinu: ostře řezanou, ošlehanou větrem a protkanou spoustou potůčků a vodopádů.

Cesta se příjemně vinula a vyvolávala v člověku dojem, že se ocitl na projíždce v nějakém národním parku. Stejně vyumělkovaně působily i vesničky a osady v údolích a zátokách. Domky v nestálém slunečním svitu zářily základní paletou barev, prosté a hranaté jako ilustrace z knížky pro děti. Připadaly mi zvláštní, ale nedokázal jsem říct proč. Jako by byly cizí a povědomé zároveň.

Proč ale povědomé?

Byla to skutečná vzpomínka, nebo se mi vybavovaly jen obrázky z knih, jimiž jsem listoval jako kluk? Ať tak či onak to byly ozvěny hluboké minulosti, z dob před tím, než mě Lýdia z ostrovů odvezla, a já jako obvykle onou prázdnotou dětství – života tady a prvních let v Anglii – nedokázal proniknout. Bylo to už hrozně dávno a já nakonec veškeré snahy vzdal a jen sledoval krajinu za okýnkem, aniž bych se soustředil na cokoli konkrétního. Necítil jsem se tu jako doma. Protože tohle můj domov nebyl.

2

Cestou do Tórshavnu slunce zmizelo za mraky a polojasno vystřídal jemný deštěk. Přemluvil jsem taxikáře, aby na mě počkal, než si odložím zavazadla v hotelu *Streym*, a pak jsem s ním pokračoval dál. Budova nemocnice zvenku připomínala panelák. Taxík mě vysadil před hlavním vchodem a já řidiči zaplatil zbrusu novými dánskými bankovkami z obálky, kterou mi dali ve směnárně. Potom jsem prošel posuvnými skleněnými dveřmi a rozhlédl se po vstupní hale.

Na příjmu mi řekli, že právě začaly návštěvní hodiny, a poslali mě do třetího patra. Vyjel jsem výtahem nahoru a po šipkách s nápisy ve faerštině došel až k sesterně.

Zeptal jsem se, kde najdu pokoj Signara Ravnsfjalla, a sestřička, které nemohlo být víc než třicet, se na okamžik zamyslela, jako by potřebovala v duchu přepnout do angličtiny. „Omlouvám se, ale návštěvní hodiny jsou pouze pro rodinné příslušníky,“ řekla.

„Jsem jeho syn,“ odpověděl jsem. „Z Anglie.“

Věděl jsem, že ten dovětek byl rozpačitý – směšný pokus ještě se na chvíli distancovat od jakýchkoli rodinných vazeb a udržet si je od těla, i kdyby jen na pár minut. „Aha. Ovšem,“ zamumlala sestra. „Teď je u něj rodina. Povím jim, že jste tady. Co kdybyste zatím počkal v návštěvní místnosti?“

Následoval jsem ji za roh, do čekárny s pevnými sedačkami a výhledem na přístav. Prosklenou stěnou sousedící s chodbou bylo

dovnitř dobře vidět. Sestra mě tam nechala a pokračovala chodbou dál, ale já se neposadil. Namísto toho jsem čekal ve dveřích.

O několik minut později se sestra vynořila z jednoho z pokojů a s úsměvem mě minula. Ze stejných dveří vzápětí vykoukl muž, rozhlédl se po chodbě a pak vykročil ke mně.

Okamžitě jsem ho poznal. Magnus Ravnsfjall byl muž na prahu čtyřicítky a jeho podoba se Signarem se nedala přehlédnout. Oba měli podsaditou postavu, stejné výrazné rysy a hrubé vlasy. Uvědomil jsem si, že Magnus je nyní jen o několik let mladší, než byl Signar, když jsem ho viděl naposledy. Bylo to zvláštní – jako by byl čas do téhle chvíle nepřírozeně stlačený a najednou udělal obrovský skok vpřed.

„Eg eiti Magnus Ravnsfjall. Hvat vilt tú her?“

Sice jsem mu nerozuměl, ale strohý, věcný tón mě nenechal na pochybách. Magnus Ravnsfjall mě považoval za nepříjemnost, které se musí zbavit.

Zavrtěl jsem hlavou. „Omlouvám se, nemluvíím faersky.“

Magnus se zarazil a podezřívavě si mě změřil. „Jsem Magnus Ravnsfjall,“ řekl.

„Jan Reyna.“ Podal jsem mu ruku, ale ignoroval ji.

„Co tady chceš?“

Nechal jsem tu otázku chvíli viset ve vzduchu, dost dlouho na to, abych mu dal najevo, že na mě jeho nepřátelství neudělalo dojem. „Přijel jsem navštívit tvého otce,“ odpověděl jsem.

Zamračil se, jako by mě nachytal při lži. „Je to i tvůj otec,“ prohlásil.

„Vlastně není.“

Zavrtěl jsem hlavou, ale jestli jsem doufal, že tím Magnusovu podezřívavost rozptýlím, mýlil jsem se. Dopadlo to přesně naopak. Nahrbil se a náhle připomínal ledoborec, který neuhne před žádnou překážkou, čímž mi opět připomněl svého otce. Když jsem Signara viděl naposledy, působil na mě dojmem býka.

„Nic tu pro tebe není,“ oznámil mi Magnus, jako by chtěl tuhle záležitost vyřešit jednou provždy.

Znovu jsem zavrtil hlavou a pokusil se převést rozhovor do příjemnější roviny. „Já nic nechci,“ ujistil jsem ho. „Dostal jsem zprávu, že je na tom špatně, a –“

„Od koho?“

„Od koho jsem se to dozvěděl?“

„Ano.“

„Záleží na tom?“

Všiml jsem si, že na chodbě kromě nás stojí ještě žena, blondýna. Zdálo se, že se mezi nás nechce plést. Věnoval jsem jí jen zběžný pohled a pak jsem se znovu zaměřil na Magnuse.

„Podívej, já nechci dělat problémy. Proto jsem nepřijel.“

„Tak já se zeptám znovu,“ opáčil Magnus. „Co tady chceš?“

„Chtěl jsem ho jenom navštívit, nic víc.“

„Neviděl jsi ho přes dvacet let, a najednou se tu zčistajasna zjevíš? Proč?“ Byl urputný a paličatý.

Nadechl jsem se k odpovědi, ale než jsem stačil promluvit, došlo mi, že mám Magnuse plné zuby. Jeho zatvrzelost nedávala smysl, ba co víc, byla naprosto směšná a zbytečná. Mávl jsem rukou. „Fajn, kašli na to,“ řekl jsem a odvrátil se. „Přijdu později.“

Obrátil jsem se k odchodu a ještě jsem slyšel, jak Magnus cosi faersky zabrblal, ale ignoroval jsem ho a pokračoval dál. Na konci chodby jsem zabočil a zastavil se u pultu, za kterým zdravotní sestra právě s kýmsi telefonovala.

Čekal jsem, až domluví, a snažil jsem se potlačit podráždění. Měl jsem vztek na sebe za to, že jsem to nezvládl lépe, i na Magnuse za jeho tvrdošijnost. Ale co jsem vlastně čekal? Že si jen tak nakráčím do nemocnice, podívám se na Signara v kómatu a jednoduše odejdu? Nebo jsem se opájel dětinskou nadějí, že se Signar zázračně zotaví a... a udělá co?

Sestra zavěšila.

„Mohl bych mluvit se Sig– s otcovým lékařem? Rád bych se ho zeptal na otcův stav,“ vysvětlil jsem. „Je to možné?“

„Omlouvám se, ale doktor Heinason tady právě teď není. Co kdybyste zavolał zítra?“

„Dáte mi číslo, prosím?“

„Ovšem.“

Našla kousek papíru, napsala mi na něj číslo a podala mi ho. „Zdá se, že je na tom dnes lépe,“ prozradila mi, jako by mě tím chtěla utěšit. „O trošku.“

Přikývl jsem. „Děkuju. *Takk*.“

Založil jsem si lístek s číslem do peněženky a zamířil k výtahům. Stiskl jsem přivolávací tlačítko a pak jsem se otočil k oknu s výhledem na parkoviště.

„Jane?“ oslovil mě ženský hlas.

Pomalů jsem se otočil.

„Ano?“

Pozorovala mě s nepatrnou vráskou mezi obočím, která se nevyhladila ani poté, co jsem se k ní obrátil čelem. Byla vysoká – určitě přes metr sedmdesát pět – a sladěná do odstínů šedé a černé. Tmavé kalhoty, boty i tlustý vlněný kardigan. Měla plavé vlasy stažené do culíku a ve tváři charakteristické skandinávské rysy zvýrazněné neústupnou bradou. Hádal jsem, že by mohla být o kousek starší než já, ale jistý jsem si tím nebyl.

„Jsem Friða,“ představila se a očividně čekala, že mi její jméno bude povědomé.

„Omlouvám se, ale –“

„Friða Sólskerová,“ řekla a pak jakoby na vysvětlenou dodala: „Moje matka Estur je Signarova sestra.“

V tu chvíli mi to docvaklo. Estur Sólskerovou Ketty zmiňovala nejčastěji. To od ní obvykle získávala novinky a zprávy o dění na

ostrovech, které mi pak navzdory mému nezájmu tlumočila. A od ní se Ketty také dozvěděla o Signarově mrtvici.

„Ano, ovšem, promiň,“ zamumlal jsem.

Frída zavrtěla hlavou. Očividně omluvu nevyžadovala. Podala mi stíhlou ruku se dvěma stříbrnými prstýnky. Její stisk byl pevný a teplý.

„Vzpomínám si na tebe jako na malého – když jsi tu ještě žil,“ řekla. „Ale jsou to jen... eee... *střípky*.“

„Já si nepamatuju na nic,“ opáčil jsem. „Nebo skoro na nic.“

Přikývla, jako by ji to neudivovalo. „Byl jsi ještě kluk, mladší než já, a už je to hodně dávno.“

„Jo.“

Změřila si mě, jako by mě v duchu hodnotila, a pak znovu promluvila. „Viděla jsem tě s Magnusem.“

„Aha,“ odtušil jsem suše.

„Nese to dost těžce. Se Signarem jsou si blízcí a ta mrtvice byla jako blesk z čistého nebe. Vypadalo to, že nepřežije.“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat,“ ujistil jsem ji. Vyznělo to ostřeji, než jsem zamýšlel, ale Frída jen přikývla.

„Víš, jak na tom je?“ zeptal jsem se. „Byla jsi u něj?“

„Ano, na chvíličku. Jeho stav je pořád vážný, ale snad se zlepšuje. Je to silný chlap.“

„Jasně.“

Výtah konečně dorazil. Dveře se otevřely a Frída jako by v tu chvíli dospěla k rozhodnutí. „Je tu kavárna,“ vyhrkla. „Nedal by sis kafe?“

Na vteřinku jsem zaváhal a pak jsem přikývl. „Rád.“

V kavárně panoval docela klid. Byl to dvoupodlažní rohový prostor s prosklenou zdí s výhledem na kancelářské budovy ve svahu. Odnesli jsme si hrnky ke kulatému hliníkovému stolku u okna a posadili se na židle ze světlého dřeva a oceli.

Frída se podle všeho stejně jako já rozhodla nepouštět do žádných vážných témat, dokud se neusadíme. Vyhovovalo mi to. Nebyl jsem zvyklý přemýšlet na úrovni rodinných vztahů a potřeboval jsem se v duchu srovnat s vědomím, že je Frída Sólskerová moje sestřenice.

Nasypala si jeden cukřík do černé kávy a pak ji s omluvným úsměvem zamíchala. „Omlouvám se,“ řekla. „Nejspíš mám výhodu.“

„Jak to myslíš?“

„No, asi o tobě vím víc než ty o mně. Máma říkala, že přijedeš, ale nečekala jsem tě tak brzy. Jinak bych Magnuse varovala.“

„Potřeboval varování?“

Frída byla bystrá žena a moje neomalené rýpnutí jí neuniklo. „Možná to nebylo to správné slovo,“ opravila se rychle. „Myslela jsem tím, že se na to potřeboval trochu připravit. První setkání s bratrem...“

„Nevlastním bratrem.“

„Ano. Ano, ovšem.“

Můj tón byl zbytečně pedantský, ale Frída to nijak nekomentovala. Snažil jsem se zařadit zpátečku. Frída za moji špatnou náladu nemohla a ani tu se mnou teď nemusela být.

„Jak dlouho se můžeš zdržet?“ zeptala se. Dávala mi prostor k tomu, abych se mohl vymluvit na práci, nebo na cokoli jiného, kdybych chtěl.

„Pár dní – uvidím. Začínám si říkat, že to celé byl špatný nápad.“

Frída zavrtěla hlavou. „Nesmysl. Je dobře, žeš za ním přijel.“

„Myslíš, že bych se k němu měl přes Magnuse probojovat?“

Zamyslela se, jako by to opravdu zvažovala, a pak řekla: „Možná ti můžu pomoci. Pracuju tady v nemocnici, takže kdybys chtěl za Signarem zajít mimo návštěvní hodiny, zařídím to.“

„Co děláš?“ zeptal jsem se, abych se nemusel k její nabídce vyjádřit hned.

„Jsem poradkyně. Věnuju se vesměs dětem a dospívajícím,“ odpověděla, ale od původního tématu se odvést nenechala. „Jestli chceš, požádám doktora Heinasona, aby si na tebe udělal chvilku. Je to Signarův ošetřující lékař.“

Věděl jsem, že bych to měl přijmout, protože tím zabiju dvě mouchy jednou ranou. Doktor by mi řekl, jak na tom Signar je, a současně bych mohl postát u Signarovy postele a odejít. Splnil bych, proč jsem přijel, a už bych se nikomu nemusel plést pod nohy.

„Možná by to tak bylo nejlepší,“ uznal jsem konečně. „Jestli to není problém.“

„Vůbec ne. Promluví s Hansem – doktorem Heinasonem – a zavolám ti. Dáš mi číslo?“

„Jasně.“ Zašátral jsem v kapse pro peněženku a vytáhl z ní vizitku. Byla pracovní, ale jinou jsem neměl. „Díky. Vážím si toho.“

Frída si vizitku zběžně prohlédla, ale bližší zkoumání nechala na později a strčila si ji do kapsy.

„A co ještě víš?“ zajímalo mě.

„O tobě?“ Pokrčila rameny. „Vlastně moc ne. Máma je v kontaktu s Ketty a často nějaké novinky tlumočí i mně, ačkoli ji sem tam neposlouchám tak pozorně, jak by si přála.“

Usmála se a já přikývl a trochu jsem se uvolnil. „Já neposlouchám vůbec,“ přiznal jsem. „Proto se Ketty přestala snažit už před několika lety.“

„Musíme pro ně být zklamáním.“

„Já rozhodně.“

Lokl jsem si kávy a využil toho ke změně tématu. „Znáš se s Mag-nusem dobře?“ zeptal jsem se. „Jste přátelé?“

„Ne, to bych neřekla,“ odpověděla Frída po chvilce zamyšlení. „Jasně, je to můj bratranec, ale s Kristianem jsme si bližší. Jeho mladší bratr?“ prohodila tázavě, jako by si uvědomila, že vlastně netuší, do jaké míry jsem obeznámený s rodokmenem našeho klanu.

„Jo, vím,“ ujistil jsem ji pobaveně. „Některé informace člověku uvíznou v hlavě, i když ho to vlastně nezajímá.“

„Tebe vlastní rodina nezajímá?“ prohodila zlehka a nezávazně. Já však v životě položil už tolik návodných otázek, že jsem se nenechal nachytat. Nechtěl jsem znovu působit jako pedant, a tak jsem odpověď, která mě napadla jako první, zase polkl a pokrčil rameny. „Kolik jsi z mého a Magnusova rozhovoru slyšela?“

Jestli ji můj úhybný manévr zklamal, nedala to na sobě znát. „Kousek.“

„Takže víš, co myslel tím, že tu pro mě nic není?“

„Možná.“ Zaváhala a vůbec poprvé vypadala nervózně. „Znáš Čtyři fjordy?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Co je to?“

„Signarův podnik. Rybolov, lososové farmy, zpracování ryb a tak.“

„Nikdy jsem nepřemýšlel nad tím, co dělá nebo dělal,“ přiznal jsem. „Věděl jsem, že to souvisí s rybolovem, ale nic víc. Je to velká firma?“

„Ja, jedna z největších na ostrovech. Signar je bohatý.“

Něco takového mě vůbec nenapadlo a vrhalo to na celou záležitost nové světlo. „Takže se Magnus bojí, že jsem přijel, abych... co vlastně? Abych Signara oškubal? Shrábl dědictví?“

„Ne, ne, to si nemyslím,“ vyhrkla Fríďa překotně. „Ale jak říkám, není to pro něj snadné. Určitě jsi ho zaskočil, a vzhledem k tomu, jak Signara našli...“

„Jak ho našli?“

Fríďina ruka se zarazila napůl cesty k hrnku. „Aha, já myslela, že to víš. Objevili ho kousek od Tjørnuvíku, v jeho autě. Podle policie tam takhle byl celou noc, ale nikdo neví proč.“

„Proč tam jel?“

Přikývla, a já z jejího mlčení vytušil, že to není všechno.

„A?“ pobídl jsem ji.

Znovu zaváhala. „Prý měl v autě spoustu peněz. A taky brokovnici a cizí krev.“

To jsem nečekal. Sám jsem nevěděl, *co* jsem vlastně čekal, ale tohle rozhodně ne.

Frída mě neklidně sledovala, jako by se bála, jak s tou informací naložím.

„Vyšetřuje to policie?“ zeptal jsem se a opřel se.

„*Ja*, myslím, že ano. Magnus včera říkal, že se vyptávali, jestli někdo z rodiny netuší, co Signar u Tjørnuvíku dělal, ale nic víc o tom nevím.“

Přikývl jsem a ještě chvíli nad tím dumal. Než jsem však stačil říct cokoli dalšího, Frída se ošila a podívala se na hodinky.

„Omlouvám se, ale za pár minut mám klienta.“

„Ovšem,“ usmál jsem se. „Díky, že sis na mě udělala čas.“

„Rádo se stalo,“ odvětila, jako by se to rozumělo samo sebou, a já jí věřil. „Promluvím s Hansem o Signarovi a pak ti zavolám. Nejspíš ráno. Může být?“

„Jasně,“ ujistil jsem ji. „Díky.“

Oba jsme vstali. Vzal jsem si bundu a uhnul, aby kolem mě mohla Frída projít, ale ona se zarazila. „Můžu se zeptat, proč jsi Magnusovi neprozradil, od koho o Signarově mrtvici víš?“ zeptala se.

Pokrčil jsem rameny. „Připadalo mi, že mu do toho nic není.“

„A naštvál tě.“

„Jo, to taky.“

Pokývala hlavou, jako by se tím vysvětlovalo vše. „Doprovodím tě ven,“ řekla.